

Wees maar niet bang!

Ik schreef vorig jaar een tekst voor de eerste Advent :

Heel voorzichtig nog
Is het wel zichtbaar ?
Maar het schittert toch :
licht, helder, tastbaar.
Advent
zegt: "Als het duister went,
Kom ik te voorschijn,
opdat je het herkent,
zoals de wereld zou moeten zijn
Maak je er maar klaar voor

Licht laat zich niet teniet doen door duisternis, maar duisternis wel door licht. Heeft u zich dat al eens gerealiseerd? Licht kunnen we maken; we steken een kaars aan of middels een energiebron de lampen. We laten ons verlichten door zon en maan en sterren. Maar duisternis: nee dat is een heel ander verhaal, dat kunnen we niet maken dat kunnen we enkel creëren door het uitsluiten van het licht. We kunnen iets verduisteren door het licht te beletten. Door afwezigheid van licht ontstaat duisternis. Verduisterende gordijnen, afsluiten van vensters. Het is niet altijd eenvoudig om het licht buiten te houden. Licht dringt zich regelmatig op aan de duisternis.

Toch dreigen we ons vaak in het duister gelaten te voelen. Zien we niet hoe deze hele Coronacrisis weer over zal gaan, hoe het zal zijn erna, voelen we niet hoe uit pijn en verdriet dat zich zo diep in ons kan nestelen te geraken. Hier een aantal regels uit Psalm 42 een Psalm waarin ook de Psalmist worstelt met dergelijke vragen

Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God,
-Tranen zijn mijn brood, bij dag en bij nacht,
want heel de dag hoor ik zeggen: 'Waar is dan je God?'
-Weemoed vervult mijn ziel nu ik mij herinner hoe ik meeliep in een dichte stoet
en optrok naar het huis van God – een feestende menigte, juichend en lovend.
-Wat ben je bedroefd, mijn ziel, en onrustig in mij.
Vestig je hoop op God, eens zal ik hem weer loven, mijn God die mij ziet en redt.
-De roep van vloed naar vloed, de stem van uw waterstromen – al uw golven slaan zwaar over mij heen.

-Overdag bewijst de HEER mij zijn liefde, 's nachts klinkt een lied in mij op, een gebed tot de God van mijn leven.

Gebed : God van licht en leven

We roepen tot U – of we zouden tot U willen roepen, maar slaan onze ogen neer. Misschien is onze stem verstomd. Misschien ontbreekt het ons aan woorden

Misschien ontbreekt U ons, omdat wat we zien in de wereld om ons heen, wat ons is aangedaan, wat onze geliefden overkomt, wat we meedragen – dat dat ons verbijstert, ons kwaad maakt. Ons met stomheid slaat.

Om de oneerlijkheid in deze wereld, om de pijn die met ons meegaat, om onze machteloosheid, roepen we tot U en bidden om uw ontferming

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison

Muziek Storm op het meer

Storm op het meer (Evangelie volgens Marcus hoofdstuk 4 verzen 35-40, NBV)

³⁵Aan het eind van die dag, toen het avond was geworden, zei hij tegen hen: 'Laten we het meer oversteken.' ³⁶Ze stuurden de menigte weg en namen hem mee in de boot waarin hij al zat, en voeren samen met de andere boten het meer op. ³⁷Er stak een hevige storm op en de golven beukten tegen de boot, zodat die vol water kwam te staan. ³⁸Maar hij lag achter in de boot op een kussen te slapen. Ze maakten hem wakker en zeiden: 'Meester, kan het u niet schelen dat we vergaan?' ³⁹Toen hij wakker geworden was, sprak hij de wind bestraffend toe en zei tegen het meer: 'Zwijg! Wees stil!' De wind ging liggen en het meer kwam helemaal tot rust. ⁴⁰Hij zei tegen hen: 'Waarom hebben jullie zo weinig moed? Geloven jullie nog steeds niet?'

Psalm 42 en de evangelielezing van vandaag over de storm op het meer zijn voor mij persoonlijk de twee Bijbelteksten die sinds eind maart regelmatig in mijn hoofd komen.

In de berijmde Psalm staat in het liedboek 'hoe ik vooraan in de reien op mocht gaan, om mijn dank Hem op te dragen in zijn Huis op hoogtijdagen'. Iets dat we zo als heel vanzelfsprekend vonden als kerkgangers, op zondag naar de kerk gaan en met een bredere kring vaak met de feestdagen en dan ineens geen Paasviering, geen Pinksteren geen Hemelvaart en nu ook geen Kerstviering in de kerken. Geen opgaan in rijen, juichend lovend geen feestende menigte (nee daar staan serieuze boetes op en terecht)

Psalm 42 is het begin van het tweede boek van de Psalmen, de tehilliim. Deze Psalm is een noodkreet vanuit de ballingschap. Ook een heel onzekere tijd.

In tijden van de tempel was er een heelheid misschien ook wel een duidelijkheid. Je ging op naar de Tempel voor de feesten en nu ??? Wat nu?

En nee mijn tranen zijn niet mijn brood. In de Psalm wordt daar mee bedoeld dat met groot verdriet men zijn/haar eetlust verliest. Nee de quarantaine heeft mij ook wat extra kilo's bezorgd. En eerlijk is eerlijk ik vond het persoonlijk ook wel fijn in het begin. Mijn jaar 2020 zat enorm vol en ik had eind 2019 met de hand een jaarkalender gemaakt om het allemaal wat behapbaar te maken, overzichtelijk. En ik woon in een huis met drie verdiepingen en een stukje tuin. Het stoort me dan ook als ik uitspraken hoor over Corona dat we allemaal in dezelfde boot zitten. Nee gemeente in dezelfde boot zitten we zeker niet en zitten we nooit! in dezelfde storm die zou ik als metafoor nog willen aanvaarden maar de boten zijn toch heel verschillend. Jij met je gezin in een kleine flat, U, alleenstaande die weken niemand lijfelijk om zich heen heeft, ach u kunt er waarschijnlijk nog wel een paar aanvullen.

En met de Corona-onrust in mijn lijf kwam ik dus op het verhaal van de slapende Jezus op het woelige meer. Marcus is trouwens de enige die in dit verhaal spreekt over 'andere boten', het verhaal van de storm op het meer komen we tegen in alle drie de synoptische evangeliën (Matteüs, Marcus en Lucas). Maar enkel bij Marcus krijg je een beeld van een meer waarop meerdere boten liggen en een menigte aan de kant van het water. En Jezus die vanaf één van de boten spreekt en de mensen luisteren (of luisteren niet). Ieder met zijn eigen verhaal, ieder met zijn/haar eigen achtergrond en beweegredenen om daar te zijn. Misschien uit nieuwsgierigheid misschien als spion voor de overheid of misschien een toevallige voorbijganger of je had zelf een rustig dagje met de boot op het meer gepland en laten we de vissers niet vergeten. En aan het eind van de dag vaart de boot met Jezus ook het meer op samen met de andere boten.

Het meer rondom ons is erg onrustig gemeente. Voor Corona waren er al de vele betogingen, klimaat, witte woede en de schandalen in de filmwereld, Blacklivesmatter. De droogte, de overstromingen, de insecten, oorlogen, de aanhoudende honger in de wereld, kindersterfte

En ja ieder huisje heeft haar kruisje en tegenslag en slechte uitslagen zijn onderdeel van het leven. Maar naast tegenslag die we allemaal tegenkomen zijn er mensen die door uitsluiting bewust worden gepijnigd. Profilering op afkomst, geaardheid. En door het hele evangelie neemt Jezus' het op voor deze mensen. Juist de mensen die niet vooraan staan, of automatisch mee mogen doen. Jezus heeft oog voor de mensen in de marge, voorbij de marge. En hij doet dat niet door anderen naar beneden te halen, nee door het goede nieuws te vertellen en demonen uit te drijven.

Jezus had duidelijk een erg drukbezette agenda. Hij had in heel Galilea het goede nieuws gebracht in synagogen en demonen uitgedreven. Zieken kwamen naar hem toe en werden naar hem toegebracht. En toen hij weer thuis kwam stroomden de mensenmassa's toe staat in Marcus hoofdstuk 2 'Er stroomden zoveel mensen toe dat er zelfs voor de deur geen plaats meer was. En hij wordt beschuldigd van blasfemie. En aan het eind van de dag gaat hij naar het meer en onderwijst hij een grote mensenmenigte. Hij laat zijn leerlingen aren plukken op Sabbat en geneest een man op Sabbat – in de synagoge ! En vandaag voordat hij tot rust komt in de boot heeft hij de menigte wederom toegesproken. Hij vertelt gelijkenissen. Verhalen van alledag, verhalen die tot leven konden komen voor de mensen uit die tijd. Een goede preek zou je kunnen zeggen. Een verhaal dat klinkt als een alledaags verhaal, maar dat iets van God bekend maakt. En nadat hij dit gedaan heeft gaat hij het meer op en ik kan me zo voorstellen dat het allemaal ook even wat veel geweest is. En hij gaat naar achter in de boot en legt zich daar neer.

Daar waar hij is opgegroeid Nazareth daar is hij door de inwoners verstoten; weet u nog het verhaal dat hij uit de boekrol van Jesaja leest en dat later de mensen hem meenemen naar de rand van de berg waarop Nazareth gebouwd is en hem in de afgrond proberen te gooien. Schitterend verhaal waarin Jezus zich niet van de afgrond laat gooien, zich omdraait en door de mensenmassa loopt. Eerder zoiets van nah als jullie het dan niet willen horen is dat jullie verlies.

Zo komt hij in Kaparnaum aan het meer van Galilea terecht. En zo ook vandaag in de boot waar hij rustig achterin ligt uit te rusten van nog maar eens een erg drukbezette en vermoeiende dag. De storm gaat aan hem voorbij, hij laat de storm aan zich voorbijgaan. Maar de leerlingen worden bang en hun angst neemt de overhand en ze zeggen tegen hem 'Meester kan het u niet schelen dat we vergaan?' ze moeten teleurgesteld geweest zijn, lijkt me zo.

Enkel Marcus schrijft 'toen hij wakker geworden was' in Matteüs staat 'toen stond hij op' en bij Lucas lezen we 'hij stond op' maar hier bij Marcus staat dat hij eerst uit zijn moment van rust moest komen. Van droom in de 'nare' realiteit misschien. Van onbevangen slaap naar duty calls ; de plicht roept? Jezus wordt wakker en is duidelijk niet blij hij spreekt de wind en het meer bestraffend toe. Zwijg, Wees stil!! En hij zegt aan zijn leerlingen: 'waarom hebben jullie zo weinig moed? Geloven jullie nog steeds niet?'

Honderden keren zegt Jezus: 'vrees niet!' 'Wees niet bevreesd'. Honderden keren verteld hij het goede nieuws. 'Ben niet bang!'

Vandaar de lichten in Advent die toenemen tot aan Kerstmis, het moment waarop we de geboorte van 's werelds Heiland vieren. Duisternis heeft niet het laatste woord. Het licht laat zich niet buitensluiten.

Er is geloof hoop en liefde! Gevaren zullen niet afnemen, angst zal blijven bestaan, maar met Jezus in onze boot kunnen we wel de gevaren en angsten niet de overhand laten nemen. Maar vertrouwen. Wie leeft vanuit geloof, hoop en liefde, toont dat de Geest aan het werk is.

Hart onrustig vol van zorgen, vleugellam geslagen ziel, hoop op God en wees geborgen. Amen.

Gebeden:

Heer, onze God

Wij bidden voor hen die in duisternis vertoeven, voor wie deze Adventsperiode zwaar valt door het wegvallen van een dierbare, door ziekte, door strijd, door onrust, door angst.

Heer, barmhartige God

Wij bidden voor alle mensen die met enorme tegenslagen te kampen hebben, zij die verdwalen in de eenzaamheid, ongewensten, mensen vele jaren op de vlucht, maar ook voor hen bij wie de winterdip nog harder aankomt dan anders

Heer, vredevolle vorst

Wij bidden voor vrede, voor veiligheid, voor rust voor uw gehele schepping dat zij tot bloei komt in het prachtig samenspel dat u componeerde
U kent ons, door en door, ons verdriet en onze vreugde, onze zorgen en al wat onze harten en gedachten beroert ... in de stilte van dit moment brengen we ze voor u

En bidden we de woorden die uw zoon ons geleerd heeft

Onze Vader die in de hemel zijt,

Uw naam worde geheiligd.

Uw koninkrijk kome.

Uw wil geschiede, op aarde zoals in de hemel.

Geef ons heden ons dagelijks brood.

En vergeef ons onze schulden

zoals ook wij onze schuldenaars vergeven.

En leid ons niet in verzoeking,

maar verlos ons van de boze.

Want van U is het koninkrijk
en de kracht en de heerlijkheid
in eeuwigheid. Amen.

[Muziek Als een hert dat verlangt naar water](#)

